

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njedželske lopjeno. •

Budyšin

31. meje 1925

Bautzen

Čištoč a nakład Šmolerjez knihicziščezetnje a knihatnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.
Wuhadza ložbu hobotu a placzi na měřaz 15 stotych pjenjeřlow.

Šwjatkowniczka.

Matth. 16, 13—19.

Šwjatkowny čaš je tón prawy čaš, w kotrymž so wješe-
limy rjaneho bohastwa pych, w kotrež steji stwórbu, wuhoto-
wana a žohnowana wot njebieskeho stworiczela. A w tutym
lěče je nasche wješele wošebje wulke, hdyž widzimy, so je Boža
wšehomóz wšchu naschu styšnosć, kotruž smy drje měli, tak
rjenje wotwobročila, a smy jako šhonicz směli, so je wscha
nascha starosć, kotruž šej tak hušto činimy, žyle podarmo byta
a so Bóh šwoje šlubjenje džerži tež w tym, šhtož je nam
prajil wo wušhwje a wo žnjach. — W starym Šraelu a tak
tež we Šesuhowym čašu běchu šwjatki žnjowy džakny šwjedžen,
tam, hdyž w horzym kraju běchu žně měřazy (prjedy hač pola
naš. Sa naschu šchesczjansku žyrkej pač šu šwjatki šlónčny
džen pjećdžekaczdnjowneho čaša wjebela po jutrach. Dha šo do-
pomnimy dopjelnjenja teho, šhtož běšche Šesuh šlubil šwojim,
šo budže wulaty šwjaty Duch, w kotrehož mozy potom přeni
šwjatkowny předač Šětr wustupi tač, šo bu na jentym jeniczkim
dnju tšit tyšaz dušchow šchesczjanskej žyrkwi pschidatny. — A
tola, wscho dopomnjecze na tamny šwjatkowny džiw nam ničšo
njepomha, hdyž šami ničšo nješaczujemy wo tutym šwjatym
Duchu, hdyž tutón Duch njebudže čžerjaza, wabjaza, pschewinjaza,
dobječezka móz w naš.

Šsu mozy, kotrež maja wliw na nasche žiwjenje, pač š do-
bremu pač š štemu. Šo bychmy my a psches naš nascha
šchesczjanska žyrkej štača pod wliwom šwjateho, šwjatkowneho
Ducha! Šehodla prajimy:

Š pój wschač, Ducho wěrný, a šastup pola naš!

Njeh tež šwět šo napscheczimo štaji: ty daj nam
wusnacze,

Njeh našcha móz wošlabnje: ty daj nam dobycze.

Našch tekst naš wjedže do čaša, w kotrymž šwjaty Duch
hišcže njeběšche wulaty. Šesuh prašcha šo šwojich wučžom-
nikow, šhto praja ludžo wo nim, šhto wón je. Dha šly-
šchimy, šo tamny čaš hišcže njeběšche pošnač Šesuha. Woni
jeho maja ša Šana šcheczenika, kiž běšche wot mornych štanach,
ša Šliša abo ša Šeremiaša abo ša tych profetow jeneho. Wšcho,
šhtož je Šesuh w šwojim předomanju pschipowjedač, jeho škutki
a džiwý, jeho žyla čžista, šwjata wošoba njeje šamohla, tam-
nemu čašej woczi wotewrič, šo bychu widželi, šo šteja hižo
šrjedza nutšlach w špocžatku kralesstwa, kotrež chže šebi Šššias
šaložicž na šemi. Šo je to, šhtož namakamy tež w našchim
čašu pola jich wjele, kiž maja Šesuha ša najlěpscheho, naj-
dospołnišcheho čžlowjeka wschěch čžakow, ša wulkeho profetu, ale
tež niž ša wjazy. —

Štemu šteji napscheczimo, šhtož praji Šětr šam ša šo a ša
šwojich šobuwučžomnikow na Šnjššowe praščenje: „Šchtoha pač
wy prajicze, šo ja šym?: Šy šy Šhryštuf, teho žiweho Bóha
šyn.“ A Šesuh tu praji, š wotkal je Šětrej tajke pošnacze pschi-
šchto: „Pšchetož čžělo a krej njeje čži to šjewita, ale mój Wótž
w njebiešach.“ Šoži Duch je to w nim škutkował. Šo je ta
móz, na kotruž Šesuh šwojich wučžomnikow pošasa, hdyž jim
šlubi šwojeho šwjateho Ducha: „Šdyž pač tón trošchtar pschitčž
budže, kotrehož ja wam pošlacž budu wot teho Wótza, tón
Duch teje wěrnosče, kiž wot Wótza wuhadza, tón budže
šwědežicž wote mnje.“ Šchto je tuta móz, to widžimy runje na

Pětru, kiž tu dawa tajke wješele kweščenje pschecziwo kwešej. Hdyž pschihadza ja njeho shtunda spytowanja, dha je sabyl na tajke kwoje kweščenje a wón sapřeje kwojeho Knjesa. Ale hdyž budze potom k kwjatkam polny kwjateho Ducha, dha je w nim nowa móz sjawneho wufnacza, so bo nikoho a niczeho wjazh njeboji; tutón Duch jeha wabi a cžeri, Jesuša a jenož Jesuša wufnacž psched wšchitkim ludom. Dha widžimy, sčto chze kwjaty Duch w naš; Wón chze naš cžinicž nowych cžlowjekow, chze w naš wubudžicž nowe žiwjenje, chze w naš satožicž a nje- dželomnje kruzicž sjenocženstwo s Khrystušom. Smy swučeni, hdyž bo rěči wo kwjaty Duchu, pschedewschem myšlicž na to, sčtož je bo tam stało w Jerusaleme, hdyž buch wšchitž, kiž bēchu kweščtojo kwjatkowneho džima, satorhjeni, tak, so cži jeni prajachu: „Sčto chze s toho byčž?“ a cži drusy: „Woni su bo w blōdkim winje wopili.“ Sčtož pač chze widžecž a pōsnacž, tak tuta móz kwjateho Ducha dale skutkuje, tōn njech hlada do stawisnow Khrystušoweje zyrkweje wšchēch lēstotkow. Sčtož su tam Khrystušowi wučomnižy, a s nimi potom wošebje Pawol po kwojim wobrocženju psched Damaskušom sapočeli, wabjeni wot kwjateho Ducha, so su kweščenje dawali wo Jesušu, žiwym bynu Božim, a su jeha kralestwo wupšchēstrijeli, to widžimy potom na tyh, kiž su jedyn lud po druhim domjedli k Jesuše; to su byli mužojo, kiž su wšcho wopuschēžili, kotrychž wutrobh bēchu napjelnjene s lubošcžu k temu Sbožnikēj. Niž cžescž, niž semiske kubla, niž bohastwo su pytali; jenož to su w šebi cžuli, sčtož prajitaj Pětr a San psched wyšotej radu: „Mōj wšchat bo teho njemōžemoj wostajicž, so njebhchmōj rēčžatoj, sčtož kmoj widžitoj a šlyšchatoj.“ Sčto su kšchescžijenjo w starym cžasu, kaž w našchich dnjach dyrbjeli šhonicž a na šo wšacž na pschescžehanju, na cžezkim domachpytanju, na sčhpotowanju a hidženju a nješchecželstwoje! Kōžde druge hibanje, kotrež by mēto tak wjele cžerpicž, wono by dawno kōnz brało. Ale kweščenje wo Khrystušu kšincži hišchže dženska a njebudže mjelcžecž hacž na pošledni dženi, dofelž njeje cžlowiška móz, kotraž je cžeri, ale je móz kwjateho Ducha. Tutej mozy chzemy tež my dženska kwoje wutrobh wotewricž, so by tutón Duch k nam nuts cžahnył, so by tež naš hotowych cžinił k tajtemu skutkej wješeleho wufnacza. Tuž hišchže ras: D pōj ty Ducho wērnny, a sčstup pola naš! Njech tež šo kwēt napschecziwo staji: ty daj nam wufnacže.

A njech našcha móz wošlabnje: ty daj nam dohycže. Džēto w Božim kralestwje je cžezke. Druhdy chze šo nam šdacž, kaž by wšcho tuto džēto podarmo bylo. Widžimy w Božich domach husto wjele prošdných mēstnow, wēmy, so je wjele kwōjbow, kotrež šžhla njesnaja pucž k Božemu domej. Licžba spowjednyh hošcži wotebēra. Swjastki kwjateho sčtanta mandželstwa šo ros- wjasaju. Njepozcžiwoscž a mandželstwołamanje žerjetej kaž jēd na našchim ludowym žiwjenju. Šak wjele starschich, kiž nje- wjedža wjazh, kajku cžezku samolwitosčž maju na kwojich džēcžoch. Šrēch, tuta štažaza móz, knježi we wšchēch woršchtach, horjekach a bēlach. A kwēt ma s tym, sčtož pošcicžuje se kwojim sa- chodnym wješelom, wulki pschiwisk. Mōhli dha šo džiwacž, so cži, kiž steja w džēle w Knjesowej winizy, chzedža druhdy wo- šlabnyčž a šadwēlowacž?

Ale Jesuš kam, kiž je nam tute cžezke wojowanje do přēdka prajil, wón naš pošhlyni tu s tym, sčtož k Pětrej praji, po- kasujo na jeha njeno, kotrež rēka škala: „Ty šy Pětr, a na tu škatu chžu ja twaricž kwoju zyrkej, a te hēlste wrota nje- dyrbja ju pschemōž.“ S tym njecha prajicž, so budže Pětr jako cžlowjek njepowalny šatož jeha zyrkweje, ale so tutu zyrkej njebudže žadny cžas pschemōž, tak dolho kaž w nej pčacži jako žive wufnacže a kweščenje: „Ty šy Khrystuš, teho živeho Boha šyn.“ Sčtož Jesuš tu praji wo kwojej zyrkwi, so tež

hēlste wrota njedyrbja ju pschemōž, to napjelni naš pschēzo šabo s nowej mozu a wješotej kšrobloščžu do našchego džēla, kotrež je w našchim cžasu nusnišche hdyžli hdy předy. A polni po- nižneho dowērjenja pošbēhnjemy kwoje modlitwy k temu Knjesej našchēje zyrkweje, so by nam wuhotowal prawe bohate kwjastki, so by nam dal kwojeho kwjateho Ducha, tak so bhchmy w jeha mozy dale wojowali, wjedžo, so budže škōncžnje tola jeha to dohycže.

Sswjastki tu šu! Boži Duch je hotowy tež k nam pschicž. Njedajmy jemu nimo hič. Boži Duch je móz, kotraž wšchu šlaboscž pschewinje. Wōh daj nam wješele kwjastki psches kwo- jeha kwjateho Ducha, wo kotrehož prošmy: D pōj ty Ducho wērnny, a sčstup pola naš! Šamjen.

Na kwjastki.*)

Šlōš: Njebudž šparna, moja dušcha! ze.

Mily desčcžil wobradž, Božo, wutroba doščž lačžna je! Wōtče s njebjekom špožcž šbožo, so kraj buchi šacžēje, — dar daj Ducha kwjateho, so by na mnje wulał šo; kaž šo žōkma šhlyse šēndže, njech tak wutrobu mi pschēndže!

Hdyž wōtž we žiwjenju tudh, kiž wšchat šh je s pschirody, džēcžom kwojim dawa druhdy dobre darh pschecželny: njechžyl, kiž Wōtž dobrh ty rēkash a wopravdže šh, Ducha kwojeho mi šdželicž a mje šbōžnje šawjekelicž?

Jesu, kiž šy dom šo podal k Wōtžej, pošcžel Ducha mi kwojeho! Šsej po nim žadal s wutrobu šym w tyšchnoscži! Trošchtarjej daj wobštajnje pschi mni byčž a wucžicž mje, so bhch pravdže šlužil kwēru brōnjeny je živej wēru!

Ducho kwjaty, šhlynosčž šprawnych, wobohacž mje kšudeho; witacž w towarštwach cže šjawnych chžu a pschicž tebi šo! Wucžicž moju wutrobu, šcžiš ju kwoju hospodu, wotštroš šadžēwanje s njeje wješotscže njebjesteje!

S darami mje wupšch šebi, štwor mje pošnje noweho, šo mēl ja bhch luboscž k tebi, štaw byl cžēla twojeho! Wuhotuj mje s mozu šej, cžēto moje kwjecž a krej, wucž mje, šo na Boha hladam, hdyž šej pomoz jeha žadam!

Tak šo podacž chžu ja tebi, k cžescži twojej kwjecžicž šo a tež štajnje žadacž šebi do towarštwu twojeho, hdyž cžescž Wōtž se Šsynom ma a je radoščž njebjesta, tam cže wēcžnje pošbēhaju, jandželški špēw šanoschuju. —

* (Se šastl. špēm., cžo. 143) M. Kramar, 1646—1702; — šēšerbšchcžil M. U.

Sswjastki pod bēlej brēšicžku.

I.

Sswjastkownicžka to, škōncžna, cžopla, cžicha kwjastkownicžka na wšh. Pschēde wšh na hōrzh šteji brēšicžka w mlōdnej psche- nalēcža, kotraž dženska wošebje kwjedženška. Šeje šelene šopjenka šybola šo krašnje w škōncžku, tam a šem kolebane pod duwanjom cžopleho powētra.

A pod brēšicžku na šelenym trawniku nēkoti s wješneje mlōdžiny, hōlžy a holžy. Šsedža tam, leža tam w trawje, bhēkadujo nēkoti, mjelcžo drusy, hladajo horje k njebjeskim- mōdrinam.

„Šano, hdy šy šo tak šahladał?“ woprašcha šo Šurij towaršcha, kotryž, w trawje ležo tak dolhi hacž bē, runu mēru hladašche do mōdrnych njebjekom.

„Wōn mēri tu dalotscž a šchērotscž a wyšotscž njebjekom a šebi myšli, šo ju dowumēri lēpje hacž hwēšdarjo!“ rjetny Pětr.

„To šy škoro trjehil!“ wotmolwi Šan njemlyeny wot žortni- weho towaršcha. „Wnyšlach šebi na džēpnišche přēdowanje a dožhla na to, sčtož kwjastki pschipowjedaja, a k tomu na tute- balofe a šchērote a wyšofe njebjēša. Cžim dlēje to cžinju, cžim

bóle spósnaju, so měješče knjes farat prawo, hdyž pschi tym snatu stucžku naspomni, kotruž bmy wšchitzu w schule hižo wufnyli:

„Wšchón našch rosom s mudrosčju je čzma,
Wdy bmy bludne džězi!“

„A tola čzeja“, rjekny Senka, „čzlowste džězi tak jara mudre byč a wšchitko wjedžecž!“

„Haj, wjedžecž, so to, sčtož je bylo, bylo njej!“ sawoła Marka. „Knjes Jesuŝ njeje byl, praja, a Bóh tež njeje, mudruja!“

„A wo Božim Szwjaty Duchom dozyla nicžo njewjedža!“ doda Rejŝka.

„A to wšchitko tohodla, so njewěrja!“ rospudži Jan. „Wěra k tomu kłuscha, ta wěra, kotraž wě, tón jedn wulki Bóh, kiž wšchitko tole wulke nadobne a rjane stwori, je tola pschi naš tudy!“

„A to w Szwjaty Duchu!“ došćnczi Marka.

„Haj, Marka! A mi je pschězo tak, hdyž šebi wěz rosmyšluju, kaž tež runje prjedy, so šu Szwjatk pschěde wšchěm našch šwjedžen!“

„Ale čzehodla niž hody?“ woprašča šo Arnoscht.

„A čzohodla niž pschěde wšchěm jutry? pschistaji Surij.“

„Wdy nješměče to wopať srosomicž“, wotmolwi Jan. „Našch Bóh šjewi šo nam jako luby Wótž hody, a jako lubowany šwěrnny wumóžnik w póstnyh a jutrownym čzašu. Dženšja pať a dozyla w zpyłym našchim čzašu jewja šo nam wón jako Duch. Našch čzaš je šwjatkwonny čzaš, je čzaš Szwjateho Ducha! A čzim bóle ty šwjatkwonemu dušej šwoju wutrobu wocžinišch, čzim bóle Bóh w Tebi a Ty w Bosh. Tak je to našch Knjes Jesuŝ prajil, tak nam to dženska knjes duchowny wuloži a tak šebi ja to myšlu, — abo ně, tak ja to wěrju! Haj, móžu wam prajicž: Ša šym šebi teho wěšty!“

Wšchitzu mjelczachu.

„Šano!“ rjekny šćoncžnje Senka, „čzohodla njejšy ty studenta bohobšćowstwa?“

„To dnyrbich šo nanoweje móšchnje woprašćecž, Senka! Šeho wutroba by drje haj prajila, jeho móščen pať woła lute ně, ně!“

„A je rjenje, so mamu tebe tu!“ praji Rejŝka, kaž čzyla jeho troschtowacž. „Hdyž tu ty njeby byl wjazy, njebychmy tajkich rjanyh hodžinkow měli wjazy, kaž to nětkle tak husto mamu, a tak tež tu dženska pod našch rjanej brěšćku. To dnyrbicže mi tola wšchitzu pschidacž!“

Pschihłobowanje bě powšchitkwone. Wšchitzu, kotřiž tam hromadže, běchu šebi mjes šobu dobri towaršćojo a towaršćki a běchu tež w tym pschěs jene, so njemějachu ša to najwjetiče a najrjeniče na šwěcže šwětnje wješele a juŝ, kaž tak husto nětkle mlodžina, ale so s dobrym počinkom a waschnjom jednocžachu wješele a radošćiwu wutrobu. A to bě jim tak rjez pschinarodžene. Tež domach pola nich bě to tak w šerbskich domach a statofach.

II.

Szwjatk to, wětrojte šwjatki. Brěšnja pschěde wšu schumi še šwojimi mlodnyhmi šelentym kopjenami, dokelž wětr móžnje šaduwa. Šsama pať tam tež dženska, šwjatkwonicžku, njeje.

Š bělemu psychnemu sčtomej šlehnyeny šteji tam mužski. Še šnadž 40 lět stary. Š lěwizu je wobjimaf sčtom, prawiza šo šepjera na kij, klobuť leži w trawje; hlada k ranju, hlada k módrym wyšćofščam, mjes tym torha wětr jeho ropr, jeho hłobny, a wysche njeho šo šybolaze kopjenka brěšny.

Šohladaš-li jemu mjeswoczi, pytnješch, so tež w nim wichor. Šnutskwone wojowanje jewi šo we wocžkomaš, na zpyłym mjeswocžu.

„Módre wyšćofšč!“ šchepta jeho ert. „Šak husto šym na tutym měštnje k wam hladať. — Šak husto tež šwjatki! — Wěm,

šak tu na tutym lubym měštnje ležachmy a šak ja šwědcach wo tym, so Ty, Ty Knježe Božo, pschi naš tu na šemi w Szwjaty Duchu! Haj, šlyšchu šameho šo rjez: Ša šym šebi toho wěšty!“

Šrawiza puščězi kij a šjedže k wutrobje. Šwocžny posběhuje do šelentych hałofow sčtoma: „Haj, haj, kaž waš wětr torha, tak torha wětr tež hałofy na sčtomje čzłowjestwa! — Šunje tak a hiščěže móžnišćo! — Šěkotru wottorchnje a čzišnje do hłubiny!“

Wětr, kotryž Šana — haj, Šan to bě — torhašče, bě wětr šwětonahladow, šwětomudrosčje. Šutón torhašče tón w nim kručže a hłuboko šałoženy sčtom šchěščizianšjeje wěry. Čzajny a wobšćejnosčje běchu Šana domjedke s čzišćeje wjeŝki do daloka, a tam bě jeho šhrabnyło šnutskwone wojowanje, wuħadžaje še šwontuch pschicžinow: šwobłhad, našhonjenja, čzitanje a druhe. Šan njebě čžetať pschěd nimi, bě woštať tam, hdyž bě štajeny, bě wojowať, a wojowašče dženska hiščěže tam pod brěšny.

Š tutej bě šhwatať, prjedy hacž, domoj pschisčědšchi, došćdže do ródnego statofa, hdyž bratr še šwojej šwojbu šyblěšče — a pschi nim starušćki nan še šchědžiwěj macžětku.

Móž lubeje, droheje domišny wša šamotneho tam pod sčtomom do šwojeju lubošćepołneju rukow a majšćach pschi wšchěm wětrje zunjo jemu licžny, haj wutrobu, dušchu. Šbožowne a pobožne mlode lěta, šarsčej, bratsja, šotry, šowaršćojo, šowaršćki, žyla domišna to pschěd nim tam — a w nim bóle a bóle to žedženje, so by to wšchitko bylo šašo tak a wón šbožowny kaž něhdy. „Ty, kiž Ty tam w módrych wyšćofščach kralujěšch, Ty, mój Knježe a Božo, a kiž Ty tola tu na tutym měštnje, ja prošču Tebe, špožč k špožownemu domojšhodej do droheje domišny, mi tež domojšhód do wješełeje wěšćeje wěry, w kotrejž šym něhdy tu na tutym měštnje k Tebi šhladowať a k Tebi šo modlit! Móž Božo, Ty Ducho Szwjatkowny, njech tež we mni šchumi, njech je to šwjatkwone šchumjenje, kotrež šawostaji japošćotłstwu wěšćofšč a wješełofšč!“ Tak modli šo tam pod brěšny, hladajo k módrym wyšćofščam. Šeho hubje šo hibatej, jeho dušcha woła, a čzim dlěje tam tak šteji, čzim měrnisčje je jeho woblicžo. Šeho dušchi bywa měr, bóišćki měr! Še tak, je pschězo tak, kaž wulki Augustinus praji: „Moj dušcha je nješpołojna we mni, doniž njenamaka, Božo, połoja w Tebi!“ —

„Šomhaj Bóh, Šano! a witaj do domišny!“ šaklinczi šdobom hłob a s šćěčkwow šady Šana, pschěs kotrež šćěžła do wšny dže, wustupi žónška.

Šan šo šatorhnywšchi šo wobroczi a sawoła: „Rejŝka! — Džak, wutrobnny džak ša tajke postrowjenje!“ Šćóžki jej ruku, šebi s druhej ruku wołofny, kotrež bě jemu wětr do woblicža šehnať, hładkujo.

„Ša pschidžech“, praji Rejŝka, „so bych tu našch brěšćny pschinjěšła šwjatkwonny postrow a s njej šo rosmokwajala!“

„Haj, našcha luba šlara a dženska w šwojej mlodnej šelenej psychje šašo žyle mloda brěšnja! — Ale dženska je trosčku bóle wichorjate hacž tehdy šwjatki, hdyž hromadu k módrym nješćekam hladačmy a rjane šwjatki šwjecžachmy, nješabnywšchi toho, kotryž nam je wobradžil!“

„Haj, to hižo dołhe lěta! A wšchitzu jow wjazy njejšu na tutej šemi s tych, s kotrymž na tutym měštnje husto a tak tež tehdy hromadže!“

„A my, Rejŝka, kiž tu šmy, a mój, kiž tu dženska tak šamaj šwjatki šwjecžimoj, šmój mój tajkaj hiščěže kaž tehdy?“

„Šano! Šjele je šo pschěmėniť, wjele šym našhonila, wjele tež šhubila w tutych lětach, dwojake pať žyle wěšće nješhubich: jenu wješćofču, špěwazu, wěrjazu dušchu, s kotrejž runje džeržecž čznych tu pod brěšćku šwjatkwone rospominanje, a jenu wutrobu, kotraž to, sčtož domišna a sčtož teje domišny, lubuje, čžesczi a šei šhwali!“

„A ja, Rejfla, šym pschichoł dom, šym domach dženša tudy, haj, praju dwójzy domach. Šym jašo domach tu w naschej rjanej, lubej domišnje, a šym domach jašo w domišnje wěry, w kotrejž pobožna cžłowška dušcha domach dužy po semskim pucžu! To sacžuju s wulkej džałownoscju runje nětkle, pschetož, Rejfla, w tej jenej domišnje njeběch a psches tu druhu džěchu to wichory kaž nětkle psches tutu naschu lubu domišnu!“

Tuž, Jano, budž dwójzy wutrobnje witany dom do domišny!“
(Pšichobnje dale.)

Zyrkej a stat.

„Sakuzba sa šjawne dobre“ — Wohlfahrtspflege — je nětkle něščto, ščtož je nušne a sa cžož šo wjele džěła, wošebje tež wot stata. W Sakstej mamy schule, kotrejž sa tuto džěło pschihotuja mužškich a žónške. „Schula sa šjawne dobre“, kotraž „krajnemu šwjastej služby šchesczijanškich žonow“ šlušcha, — w Drježdžanach, Kaulbachstr. 7, — šapocžnje w oktobru tutoho lěta nowe, na dwě lěcže wotměrjene wuwucžowanje sa mužškich. „Sakon sa šjawne dobre sa Sakstu“ — Wohlfahrtspflege —, kotryž wot měrza tutoho lěta płaczi, žada šebi wjele mozow sa wufonjenje wotpohladaneho džěła. Wjenowana schula, kotraž hacž šem jenož sa žónške džělasche, chže tehodla naspomnjene rošwucžowanje sa mužškich š hwojemu dotalnemu džěku pschidžělicž a prošy wo to, šo bychy šo wščitzy cži, kotřiž chžyli do tuteho džěła šastupicž, bóršy šamotwili. — Runje taš wosjewja „žónška schula sa šozialne džěło“, šo šo w oktobru š podobnym rošwucžowanjom sa žónške šapocžina.

Wšchelle s bliska a s daloka.

Waišha šakša ewangelška zyrkej!

W 7. cžišle šwojeho šakoiškeho šopjena wosewja nasche šakše krajne konsistorstwo šcžěhowaze wosjewjenje:

„Šo bychmy po možnosčzi šwěščzili, šo šo nasche šerbško-němske a němsko-šerbške wošady s duchownymi, kotřiž šu šerbškeje rěcže možni, šastaraju, šmy wobšamknyli, šakozicž štipendium, 100 hriwnow na šemester wucžinjaze, a to sa bohofłowza Šipščanškeje uniwěršity, kotryž šerbšku rěcž nawušnje a šo na to šwjasa, šo šo po wobštatych pruhowanjach š službje w šerbško-němskich šakškich šastojnišwach w naschej krajnej zyrkwi posčiczi.“

Tuton štipendium dyrbi šo w tutym šemestru š přěnjemu rasej wudžělicž.

Šamolwjenja šo njech šapodaja hacž do 1. junija 1925 pola naš, a tutym njech šo pschipołoža wopišma wo študijach a wo nawušnjenju šerbškeje rěcže a wobšrucženje, šo je šamolwješ šwolniwy, posdžišcho wšchewšacž šerbško-němske šakštwo w krajnej zyrkwi.

W Drježdžanach, 8. meje 1925.

Ewangelško-lutherške krajne konsistorstwo. Seyler.“

Ššmy na tutu wulku a wažnu pomož, kotryž nasche krajne konsistorstwo šerbškim študowazym kóžbe pollěta posčicza, w našym šopjenku hižo pošasali. To je wošebita pomož sa šerbškich študowazych; pschetož sa druge powšchitkowne štipendije a pomožy ma šerbški študenta runeho prawa s němskim. Šak by było, hdyž by tež prufka ewangelška zyrkej něščto podobne wustajila?

Wle ščto nětk, hdyž tu šerbški bohofłowž w Sakstej njeje, kiž mohł šo šamotwicž? Njebny to potom šerbški lud šebi to wopišmo wustajil, šo je šo šam pschemalo šarac sa šebje ša-

meho? Njebnybjak wón nětk cžim bóle šwoje mozg napinacž, šo by šo se šhromadnymi mozami radžilo, šerbški lud šastaracž wošebje se šerbškim wucžerjami?! Wospyty sa to cžini nětkle šerbška přědatška konferenca s tym, šo by šbudžila „šwjast šerbškich wošadow“. Podobnu pomož, kaž wot nascheho krajneho konsistorstwa, móže tež jenotliwy abo tež hewak jenotliwe towatštwo abo šjednocženštwo posčiczič; trjeba jenož runje tajke abo druge štipendijum wustajicž, móže tež mjěšche abo wjetšche bycž. To by woprampdže dobry škul sa našy narod był! W Šakubowych wustajenjach mějachmy — a mamy hižo něščto podobneho.

Tuž njech paš tež nětk našchi mlodži hólžy a runje taš šaršchi našchich hólžow, s nimi šobu našchi wucžerjo a duchowni, šo šwěru štaraju, šo bychmy duchownych a druhich wucženych tež sa dalsche cžakšy mēli. Šacž dotal bē sa študowazych žaneje abo jenož maleje pomožy; dyrbi tu nětko pomož wjetšcha a maša bycž a žani, kotřiž ju wužiwaju?!

— Šerbška přědatška konferenca šěndže šo šriedu po šwjatkach w Šerbškim Domje, šo by 1/2 10 hodž. dopoldnja se šwojej šlownej šhromadžišnu šapocžala. Tuta šmēje wo wšchělach wažnych dypłach jednacž: Šerbške špěwatške a dorokudženje wo tutym džěle; „Šomhaj Bóh“, jeho dalsche šariadowanje a šamolwite redaktorštwo; šwjast šerbško-němskich wošadow; šerbška šuperintendentura; došhody šantorow šerbško-němskich wošadow. Mimo tohole to a tamne. Tuž njech šo s dypłom wščitzy duchowni šěndu.

— Šubijški zyrkwiny wokryež bē 10. meje wolil šwojeho duchowneho šastupjerja w šynodže; wušwolil je šo š. šarac Štanm-Wóšborški. Wón šnaje žadanja Šerbow, wošebje ščtož šerbšku šuperintendenturu nastupa, a chže tute žadanja šastupowacž. Wšchejemy jemu Šože žohnowanje sa tuto šastojništwo. — Do Šubijškeho zyrkwineho wokryeža šlušcheja se němsko-šerbškich wošadow Šetlišy, Šufězy, Šotezy, Šošacžizy.

— W Šarlinje bēchu ewangelške zyrkwine štrony 19. meje do zyrkwe Šwj. Šrojzy šhromadžišnu powołake, kotraž chžyšche wuštupicž pschecžimo pschiběrazemu wopiwštwu a sa wošadne prawa. Tutu šhromadžišnu molachu wot wšcheho špocžatka worakowe wošoby taš, šo bē to wuhanjenje Šožeho domu. Šako generalšuperintendenta D. Šurghart rěcžešche, hewrjekachu taš, šo dyrbesche šastacž. Šhromadžišna protestowasche pschecžimo tomu, možnje špěwawšchi Šutherowy šhěrlušch. Šo njebny paš šo Šoži dom bóle wonjeczešcžit s tajkim hewrjekanjom, šłoncžichu šhromadžišnu, taš šo njemóžachu dalschi rěcžnizy božyla rěcžecž. Njėdžiwajo teho pschecžišchecžachu šo něloti harowarjo hacž š woltašnišchecžu a wolaču wšcho možne hanjaze na šastupjerjom wošady, doniž palizija zyrkej njemurumowa. — W cžejej službje štejachu nětko tucži hewrjekarjo, w službje palenzoweho cžerta abo antichrišta šameho!

Wutrobna prošwa.

na wšchěch cžitarjom nascheho njedžěškeho šopjena

„Šomhaj Bóh“.

Šena knihownja trjeba nušnje šcžěhowaze cžiška s lěta 1921: 1, 12, 30, 45 a 50; s lěta 1922: cžiška 8 a 18; s lěta 1923: cžiška 14, 15, 19, 32 a 39.

Wšchěch lubych cžitarjom naležnje prošymy, šo bychy, je-li tute cžiška šami dale njetrjebaja, je nami dobrocžiwje wotšupili.

Wudawatnja na lawškich hřebjach 4.

Šamolwity redaktor: šarac Šyracž w Šošacžizach.